Через левади та городи
Два кума йшло з весілля до господи.
Бредуть, балакають про щось…
Аж ось
Де не взялась Собака в біса —
Чи з-під воріт, чи із-за ліси,-
Присікалася, аж вищить…
Коли поглянуть — ще біжить,
Мабуть, з десяток чи й не більше…
Та як напали — батю мій!
Одна гаразд, друга ще гірше.
Кіндрат маха ціпком мерщій.
— Ось не займай лишень, Кіндрате,-
Тут обізвавсь до його Клим,-
Я їх натуру знаю, брате;
Відчепляться… ось ну, ходім!
Та не махай і не дивися…-
От вони йдуть собі та йдуть.
Собаки й справді унялися,
А далі стало вже й не чуть.

Отак зависливії люди
(Вони є всюди!):
Якщо завидно їм — куди!
Брехати, мов собаки, стануть…
А ти собі іди та йди:
Набрешуться та й перестануть.
Марта 12 дня, 1853. Нежин.